

ärendets utredning, måtte till nästkommande Riksdag afåta nådig framställning om indragning af öfriga nuvarande kronomagasin samt upphörande af all spanmålsrörelse för Statsverkets räkning.

Att denna min vördsamma motion måtte af Kammaren till vederbörligt Utskott remitteras, anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Carl Orre,
från Jönköpings län.

N:o 32.

Af Herr O. Hedenberg: Om stiftande af en lag rörande emigration.

Utflyttningen från fäderneslandet tll Amerika har under sednare åren betydligt tilltagit; man vill beräkna de Svenska emigranternas antal under sistlidna år till omkring 30,000.

Orsakerna till denna tillväxand^e utflyttning från fosterlandet uppgifvas vara mångahanda: såsom missbelåtenhet med vår lagstiftning, så väl i kyrkligt som ekonomiskt och socialt hänseende m. m. Jag för min del anser orsaken helt enkelt ligga uti människans medfödda begär att förvärfva sig och de sina en oberoende eller åtminstone dräglig utkomst i rent materielt hänseende, och denna har i vårt land varit och är ännu för många ganska svår att ernå. De sednare årens missväxt hafva äfven förvärrat mångens belågenhet och förökat emigranternas antal.

Jag finner ingenting fördömligt i en sträfvan att, äfven på detta sätt, söka förskaffa sig en drägligare tillvaro och önskar således ej några repressiva åtgärder i detta fall.

Men då det visat sig, att våra utvandrande landsmän ofta äro utsatta för

bedrägerier, så väl af emigrant-kompanierna, som af dessas nu mera till ett otroligt antal öfver hela landet spridda agenter — så kallade «emigrantvärfvare» hvilka, jikgiltiga för andras väl eller ve, och ledda endast af eget vinstbegär, locka genom sina oftast falska framställningar om Amerika enfaldiga och lätt-trogna till att lättsinnigt öfvergifva sitt fädernesland; och då känt är att äfven många utvandra af dåliga motiver: såsom för att undgå lagens straff för begångna brott eller för att efter en lättsinnig och oordentlig lefnad i fäderneslandet undkomma följderna deraf, äfvensom slutligen att slika rymmare ofta testamentera sina qvarlemnade familjer till kommunernas fattigvård; — så vågar jag föreslå, att en lag stiftas rörande emigration, hvilken lag gifver skydd åt den ärliga utvandrarern och skydd åt samhället mot följderna af en lättsinnig eller brottslig utvandring. I förra fallet torde först och främst böra tillses att, för så vidt ske kan, tillfredsställande garantier lemnas, så att till s. k. emigrantvärfvare endast antages samvetsgrannt och hederligt folk, samt att svek och bedrägerier vid deras verksamhet strängt bestraffas. Dernäst torde konsulerna å de orter, hvaröfver emigranttransporterna gå, böra allvarligen åläggas att skydda utvandrare för bedrägerier eller förhjelpa dem till sin rätt, om de blifva bedragna.

I sednare fallet åter bör den åsyftade lagen innehålla den bestämmelsen: att emigrant vore pliktig inför polismyndighet å den ort, hvarifrån resan till utlandet företages, förete vederbörande auktoriteters intyg derom, att han icke är under tilltal för brott och icke för skuld lagsökt, äfvensom intyg från vederbörlig kommunalstyrelse, att han för året erlagt sina kommunalutskylder och att, i fall han eger familj, hvilken i landet qvarlemnas, han då om densamma dragit den omvårdnad, att kommunens fattigvård icke för de qvarlemnades uppehälle omedelbart tages i anspråk.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Oscar Hedenberg.